

forkynde den i dens som Stævnis, eller hans Folkis, eller andres paahør, som der kunde være nærværende, og enten dennem een Udskrift deraf levere, eller give dennem saa lang Tid, at de kunde lade den udskrive, om de det begjære." Loven forudsætter aldeles bestemt, at de Paagjældende have en Pligt til at modtage Stævningens Forkyndelse, og den lader det forsaavidt gaa paa Indstævntes Ræppe, om de, der modtage Stævningen, glemme eller iøvrigt undlade at give ham Kundskab derom. Jeg indrømmer selvfølgelig, at naar han ikke faaer Kundskab, saa kan der blive gjort ham Uret, men mod denne Uret haves der Retsmidler, hvortil jeg henviste, men ligeoverfor denne Uret, som — det nægter jeg ikke — kan tænkes tilføjet Indstævnte, staar den Uret, som man gjør Sagsøgeren, hvis man gaar til Mindretallets Regel, thi det kan ikke nægtes, at naar man siger, at en Stævning ikke er gyldig, med mindre de Personer, for hvem den forkynnes, erklære sig villige til at modtage den og ere i Staud til at forkynde den for den ikke tilstedeværende Sagsøgte, saa gjør man vedkommende Indstævning afhængig af de paagjældende Personers Villighed eller Uvillighed, jeg havde nær sagt af deres daarlige eller gode Humør, og man gjør det let for en Mand, der ikke ønsker at blive stævnet, at spille Stævningens Forkyndelse derved, at han paalægger sine Folk i hans Fraværelse at erklære sig uvillige til at modtage en hvilkensomhelst Stævning. Efter min Mening er det nu ikke i sin Orden at indrette Loven saaledes, at en Mand kan saa at sige nægte sig hjemme bestandig, saa at man paa hans Bopæl hverken kan finde ham selv eller nogen Anden, der paa hans Begjære kan modtage Bædd. At der skal være det, tror jeg er Noget, man i det virkelige Liv fordrer paa alle mulige andre Omraader, og jeg finder det derfor naturligt og rigtigt ikke at fordrø videre af Sagsøgeren, end at han sørger for, at Stævningen forkynnes ved rette Stævningmænd paa hans Bopæl for Indstævnte selv eller Noget af hans Folk, som kan modtage den, men derimod ikke betinger Gyldigheden af, at den Paagjældende erklærer sig rede og villig til at modtage den. Det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgfreds var saa høflig

at udtale lige over for mig, at hvad jeg saaledes havde anført, ikke havde det Mindste at betyde, og det støttede det ærede Medlem paa, at man jo havde en subsidieret Forkyndelsesmaade, som man altsaa kunde bruge i det Tilfælde, at det altsaa behagede Sagsøgte ikke at lade sig finde hjemme, og at paalægge sine Folk at sige, at de ikke vilde tage imod Stævningen; saa havde man jo, mente det ærede Medlem, den subsidierede Forkyndelse, Forkyndelsen for ham personlig, hvor man traf ham. Jeg staar nu i den Formening, at denne Henviisning til den subsidierede Forkyndelsesmaade ikke har saa overmaade stor Betydning, som det ærede Medlem vilde lægge deri. Jeg tror nok, at der uden Banfelighed kan tænkes Tilfælde, hvor det kan blive meget vanskeligt at kunne faae Stævningen forkyndt, men at skulle lede den Mand op, der ikke gjerne vil lade sig stævne, der som følge deraf ikke holder af at være hjemme, som giver sine Folk Paalæg om ikke at modtage Stævning og som virkelig heller ikke gjerne vil lade sig finde andre Steder, vil være meget vanskeligt, og den Sagt, som Stævningmændene i saa Tilfælde kunne komme til at anstille paa ham, for at finde ham selv, kan efter Omstændighederne blive besværlig nok og kan kræve baade Tid og Penge. Det er altsaa ingenlunde ligegyldigt for en Sagsøger, om han kan forkynde Stævningen paa en Mand's Bopæl, eller om han skal være henvist til at søge at faae den forkyndt for ham personlig, hvor man træffer ham. Jeg kan efter dette ikke Andet end gjentagende tilraade det høie Ting at følge Udvalgets langt overveiede Flertal paa dette Punkt. — Hvad det andet Realitetsforslag angaar, det Forslag, der er stillet af den høitærede Justitsminister, har det været mig en Tilfredsstillelse at høre, at han er enig med mig i, at det vil være rigtigt at knytte Indholdet af dette Endringsforslag, altsaa Endringsforslaget under Nr. 2 o., til det sidste Punktum i Underendringsforslaget til § 3, det første Stykke. Det vil herefter, antager jeg, være naturligt, at man ikke vedtager Forslaget nu ved denne 2den Behandling, men at man søger til 3die Behandling og laa i Forstaaelse med den ærede Justitsminister at blive enig om en Forandring i det sidste Punktum i det omtalte første Stykke af den nye § 3.